

SOPHIE KINSELLA

*Krásný den
se v mžiku může
změnit v noční můru...*

Neděle u bazénu

Neděle u bazénu

SOPHIE
KINSELLA

Neděle u bazénu

Přeložila Daria Dvořáková

Vydal nakladatelství BB/ats ro v roce 2014

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 1997 Madeleine Wickham

All rights reserved.

Z anglického originálu *Swimming Pool Sunday*
(Published by Black Swan, Great Britain, 1997)

přeložila © 2013 Daria Dvořáková

Redakce textu: Marie Černá

Jazyková korektura: Mirka Jarotková

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978807418360

Gemmě a Abigail

Za odborné rady děkuji MUDr. Stephane Duckettové
z Dětské nadace v Tadworthu
a Anně Lordonové

Jedna

Byl teprve květen, deset hodin dopoledne. Ale slunce už pánilo tak silně, že tráva na zahradě pod nohama suše a horce praskala, a vánek, který foukal pod Katiiny bavlněné šatičky, byl příjemný a hladivý. Katie měla chuť roztančit se jako baletka nebo po travnatém svahu válet sudy do shrabané kupky trávy. Ale místo toho musela stát jako socha s elastickou gumou obepnutou kolem nohou tak pevně, že jí do kůže vyrývala červené stopy. Sklonila se a trochu si gumu povytáhla.

„Katie!“ Amelia, která chtěla skákat, se zastavila a rozzlobeně si ji změřila. „Nesmíš se hýbat!“

„Mě to bolí! Moc to tlačí!“ Katie otáčela hlavičku dozadu, dokud nezahlédla vlastní lýtka a na nich tenký růžový proužek. „Hele! Zařezává se mi to do masa!“

„No tak dobře, postav se blíž k židli.“ Katie si melodramaticky povzdychla a popošla o kousek k židli.

Děvčata přibrala do hry i židli, protože při skákání přes gumu potřebujete tři lidi a ony byly jenom dvě. Někdy s nimi hrála i máma, ale ta dnes měla moc práce, a když na ni naléhaly, rozzlobila se. Vytáhly tedy na zahradu židli a obtáhly gumu kolem dřevěných noh, jako by byly lidské. Několik centimetrů nad zemí je obepínaly dva bílé pružné pásky. Při pouhém pohledu na ně naplnilo Katie dychtivé očekávání. *Milovala* skákání přes gumu. Ve škole to hráli každičkou přestávku a během vyučování sahala často ručkou do kapsy a kontrolovala, jestli tam ta smotaná guma pořád ještě je.

„Dobře,“ řekla Amelia věcně. Začala šikovně a soustředěně skákat přes

napjatou gumu a dávala pozor, aby nohy dopadly na správná místa. „Cinkylinky...“ Vyskočila z ohrazení ven, aniž se dotkla gumy.

„Teď zase já,“ hlásila se Katie s nadějí v hlase.

„To tedy ne,“ odsekla jí Amelia. „Copak nevíš, jak se hraje skákání přes gumu?“

„V naší třídě to hrajeme tak,“ Katie povytáhla výmluvně obočí, „že každý skáče jenom jednou a pak jde další. Paní Tullyová říká, že takhle je to nejspravedlivější.“ Na Amelii tím ovšem dojem neudělala.

„To je jenom pro škvřnata,“ prohlásila. „Hraje se tak dlouho, dokud se neudělá chyba.“

„Jenomže ty nikdy chybu neuděláš!“ zlobila se Katie. Tam, kde se jí zařezávala guma do kůže, se na noze poškrábala.

„To víš, že udělám,“ utěšovala ji Amelia. „A vůbec,“ dodala, „stejně jdeš hned po mně. Židle s námi hrát nebude.“ Katie se podívala na židli, která si hověla klidně v trávě, a zahihňala se.

„Můžeme se jí třeba zeptat,“ navrhl, ale Amelia se už zase pustila do skákání.

„Cinkylinky, židle, skříňky, cinkylinky, ven!“

Holčičky si měly hrát na zahradě tak dlouho, dokud si pro ně nepřijede tatínek. Nikdo si nedokázal vzpomenout, kdy má přesně přijet. Podle Amelie v deset, podle jejich matky v půl jedenácté a podle Katie dokonce ve čtvrt na devět, jako začínalo vyučování, a ona už skutečně v tu dobu stála připravená u dveří, jenomže teď bylo dávno devět pryč a bylo jasné, že táta přijede později.

Amelii napadlo, že by máma mohla tatínkovi zavolat a zeptat se ho. Ale ta to z nějakého důvodu nechtěla udělat. Nikdy nechtěla tátovi volat. Vždycky sem volal on. V týdnu zavolal a s mámou se domluvil, že je vezme v neděli na ryby. Na ryby! Katie ještě *nikdy* na rybách nebyla. Děvčata se strašně těšila a vynosila ze sklepa všechny sítě a košíky, které našla. Amelia měla opravdický rybářský prut, který jí koupil dědeček, a velkomyslně Katie slíbila, že ho může, když bude chtít, držet s ní. Máma jim vymyla dvě zavařovací sklenice pro případ, že by chytily něco

malého, co by si chtěly přinést domů. A nádavkem k balíčku, který dostaly na oběd, si směly vybrat čokoládovou tyčinku.

Ale všechny, i máma, zapoměly, že tuto neděli pořádají Delaneyovi Plavecký den. A tam přece *nemůžou* chybět. Přejde tam celá vesnice, dokonce i lidé, kteří obvykle plavat nechodí. Amelia se krátce zamyslela, jaké to asi musí být, když člověk nechodí plavat. Nešlo jí to příliš do hlavy. Všichni, které znala, plavali rádi: ona, Katie, máma, dokonce i táta se namočil, když bylo opravdu horko.

Na Plavecký den si vzpomněly až včera, kdy v obchodě narazily na paní Delaneyovou, a ta se jich zeptala, jestli přijdou, a máma jí odpověděla, že letos děvčata bohužel asi ne. Katie se málem rozbředla přímo na ulici. Na něco takového byla už Amelia moc velká, ale jen co nastoupily do auta, zeptala se zoufale: „Nemohly bychom jít zítra na Plavecký den a s tátou na ryby někdy jindy?“ Nejdřív se máma rozzlobila a řekla, že ne a jak si to vlastně představují. Po příjezdu domů trvala sice stále na svém, ale jako by jí to už bylo trochu líto. Pak, o něco později, řekla, že by to tátovi možná ani tolik nevadilo. A včera večer, když je ukládala do postýlky, slíbila, že se táty, hned jak dorazí, na to zeptá a že podle ní proti tomu nebude určitě nic mít.

„Cinkylinky *ven*.“ Amelia doskočila ztěžka na trávu. „Je mi strašně horko,“ dodala.

„Mně taky,“ přidala se Katie okamžitě. „Nemůžu se *dočkat*, až půjdeme plavat.“

„Skočím do bazénu rovnou po hlavě,“ kasala se Amelia. „Nebudu do vody strkat nejdřív prsty nebo tak něco.“

„To já taky,“ opakovala po ní Katie. „Já tam taky *skočím po hlavě*.“

„Ty skákat po hlavě neumíš,“ ohrnula nad ní nos Amelia.

„Umím,“ bránila se Katie. „Učili jsme se to na plavání. To se posadíš na kraj bazénu a...“

„To není žádné skákání do vody.“

„Je to skákání!“

„Není.“

„Je!“ rozzuřila se Katie. „To je opravdické skákání do vody!“

Amelia se domýšlivě ušklíbala.

„Uměla jsem to nejlíp z celé třídy,“ zaječela rozzlobeně Katie. „Paní Tullyová říkala, že jsem jako vydra.“

Chvíli bylo ticho. Pak Amelia opovržlivě pokrčila nos a řekla: „Fůůůj!“

„Co je fůůůj?“ nechápala Katie.

„Být vydra je fuj.“ Amelia se vyzývavě podívala na Katie a ta chvíli její pohled vydržela, ale pak otočila hlavičku. Amelii zajiskřilo v očích.

„Ty ani nevíš, co je to vydra, že?“ zeptala se.

„Ale vím!“

„No tak co to je?“

Katie se podívala dopáleně na Amelii. Před očima jí defilovala změť různých obrázků. Říkala paní Tullyová, jak taková vydra vypadá? *Vydra*. Co to asi tak může být? To slovo jí připomínalo modrozelenou vodu; stříbrné proudy světla a malé tělíčko, které skáče do vody jako šipka a umí se v ní báječně pohybovat.

„Je to takový skřítek, který žije v květinách,“ usoudila nakonec. „Nebo který žije ve vodě. Žije ve vodě a má modrozelenou barvu.“

Amelia se vítězoslavně rozesmála. „Tak to určitě není! Katie Kemberová, vůbec nic nevíš!“

„No tak, co to tedy je?“ vztekala se Katie. Amelia se k ní naklonila, až se jí obličejem téměř dotýkala.

„Je to zvíře. Slizké, chlupaté, na nohou má plovací blánu a celé je takové oslizlé. Přesně jako ty. A ty sis myslela, že jsi vodní skřítek!“

Katie se posadila na trávník. Vůbec ji nenapadlo Amelii nevěřit. Amelia si příliš často nevymýšlela.

„Nemám žádné slizké nohy,“ namítla rozechvěle. „A nejsem chlupatá; mám normální vlásky.“ Odhrnula si světle hnědou ofinu z čela a modrýma očima se ustrašeně podívala na Amelii. Amelia se nechala obměkčit.

„Vydry umějí moc dobře plavat,“ prohlásila. „Tohle měla nejspíš paní Tullyová na mysli.“

„Ano, to měla na mysli,“ rozveselila se Katie. „Umím plavat nejlíp ve třídě, víš. Někteří ještě nosí *nafukovací rukávky*.“

„Jeden kluk v naší třídě je nosí ještě pořád,“ rozchechtala se Amelia, „a to mu je *devět*.“

„Devět!“ opakovala opovržlivě Katie. Jí bylo teprve sedm a bez nafukovacích rukávků plavala už od minulého léta.

Náhle uslyšely, jak před jejich domem zastavilo auto.

„Táta!“

„Táta!“

Obě utíkaly před dům. Jejich otec, vysoký muž v krátkých kalhotách a mírně obnošené modře kostkované košili, právě vystupoval z auta. Kombinace důvěrně známé postavy s čímsi neobvyklým přiměla Amelii na chvíli se zastavit a odvrátit pohled. Katie se prosmýkla kolem ní.

„Tatínku!“ vykřikla. Jejich otec se k nim otočil a usmál se. A jak se dalo čekat, Katie se okamžitě hlasitě a výmluvně rozbřečela.

Louise Kemberová seděla v hezké kuchyni a čekala, až přijde Barnaby dovnitř. Slyšela, jak auto přijelo před dům, slyšela, jak k němu holčičky utíkají, a teď i dcerčin přidušený pláč. Bylo to už téměř pět měsíců, co se Barnaby odstěhoval, a Katie přesto každý jeho příjezd i odjezd oplakala. A pokaždé čísi ruka sevřela Louisino srdce tak silně, až ji zaplavila vlna čerstvé provinilé bolesti.

Neříká se snad, že je pro děti lepší, když se jejich rodiče rozejdou, než když se nekonečně hádají? V těch nesnesitelných týdnech po Vánocích, kdy se hádky mezi ní a Barnabym stupňovaly a jeho podezíravost pronikala každým jeho činem, každým jeho gestem a i té sebenevinnější poznámce dávala jiný význam, si opravdu myslela, že když se rozejdou, bude to úleva pro všechny. Určitě pro ni a Barnabyho, ale i pro děvčata.

Dům U Modřínu nebyl na dva křičící rodiče a dvě spící děti dost velký; několikrát ji a Barnabyho uprostřed hádky vyrušila na smrt vyděšená osůbka v noční košili, která se třásla v kuchyňských dveřích. To pak po sobě vrhali vyčítavé pohledy a rychle se snažili přeladit na konej-

šivý hlas, nabídnout sklenici vody a vezele si povídat s plyšovým medvídkem nebo králíčkem. A pak holčičku společně a provinile doprovodili nahoru do postýlky, pečlivě ji zakryli peřinkou a po špičkách se odplížili ven, jako by opět byli novomanželi nadšenými z prvního dítěte.

Ale tahle přetvářka jim vydržela jenom chvíličku. Na schodech ještě dokázali předstírat dobrou náladu jako šťastní a milující rodiče. Ale už v přízemí si vzpomněli na všechny ošklivosti, které si před chvílí řekli. Barnaby zamumlal cosi nesrozumitelného v tom smyslu, že skočí k Georgeovi na jedno malé, a Louise si napustila vanu horké vody a frustrovaně brečela do voňavé pěny. Když se Barnaby vrátil, bývala už dávno v posteli a předstírala spánek, někdy ještě seděla a přemýšlela, co přesně mu řekne. Ale Barnaby jenom mávl rukou a nechtěl poslouchat.

„Jsem moc unavený, Lou,“ říkával. „Měl jsem těžký den. Nemohlo by to počkat?“

„Ne, můj život počkat nemůže,“ odsekla mu jednou. „Už totiž čeká celých deset let.“ Ale Barnaby jako vždy vypnul veškeré smysly včetně přemýšlení, svlékl se a chystal se do postele a vůbec se neobtěžoval odpovídat. Louise na něj rozhořčeně zírala a dostala zlost.

„Poslouchej mě!“ zaječela a zapoměla na děti i na všechno ostatní vyjma toho, že s ním musí mluvit. „Kdybys mě skutečně miloval, tak bys mě slyšel!“ A Barnaby na ni vytřeštěně vyvalil oči.

„Já tě přece miluju,“ ohradil se dotčeně při skládání kalhot. „Dobře víš, že tě miluju.“ A pak otočil hlavu.

I Louise otočila hlavu. Protože ona opravdu *věděla*, že ji Barnaby miluje. Jenomže to už dávno nestačilo.

Katie seděla na travnatém svahu před domem vedle Barnabyho s jeho rukou kolem ramínek. Ještě se trochu trásla, ale slzy jí už došly. Z druhé strany seděla vedle Barnabyho Amelia, která neměla do pláče daleko, ale snažila se to jako velká holka překonat.

„Tak je to lepší,“ řekl Barnaby. Přitiskl je pevně k sobě, až se jim obličejčky otíraly o jeho košili. Po chvíli se Katie zavrtěla.

„Nemůžu dýchat,“ lapala dramaticky po dechu. Amelia neříkala nic. Cítila se v otcově náruči bezpečně, ráda vdechovala jeho vůni a poslouchala jeho smích. Máma je sice taky pořád objímala, ale to nebylo totéž. Tohle bylo tak... bezstarostné. Do obličejů ji tlačil knoflík otcovy košile a krk měla trochu vykroucený, ale klidně by tak proseděla celé dopoledne.

Jenomže Barnaby vyskočil a chvátil pro cosi do auta.

„Tady něco mám, pro obě,“ prohlásil a hodil každé do klína balíček. „Bez toho se dneska rozhodně neobejdete.“ Děvčata začala rozbalovat balíčky a Barnaby je se spokojeným úsměvem pozoroval. Oběma koupil dárek. Katie malý skládací rybářský prut a Amelii, která už prut měla, pouzdro na rybářské náčiní.

Katie rozbalila balíček první. Nadšením vyjekla a postavila se.

„To je super! Opravdický rybářský prut! Ten svůj starý krám si můžeš strčit za klobouk, Amelie!“

Ale Amelie zvedla oči od pouzdra na náčiní a s úlekem se zeptala: „A co bude s tím plaváním?“

„S jakým plaváním?“ podivil se Barnaby. „Když půjdeme na ryby, tak na plovárnu nemůžete. Ale se mnou budete jezdit na lodičkách a dovlím vám pádlovat.“

„To nemyslíš vážně!“ Katie upustila prut na zem a rozběhla se k Barnabymu. „Delaneyovi mají Plavecký den! Nemohly bychom místo na ryby jít k nim?“

Barnaby se snažil zakrýt překvapení.

„Cože? Takže vy nechcete na ryby?“

„Já chci jít *plavat*,“ snažila se ho Katie přemluvit. „Je tak *horko!*“

Pro ilustraci si začala nohy ovívat sukýnkou. Měla na sobě růžovobílé pruhované šatičky po Amelii, které se Barnabymu zdály povědomé. Najednou si vzpomněl, jak v nich jednou malá Amelia odcházela na narozeninovou oslavu a nadšeně k sobě tiskla dáreček, zatímco menší Katie ji závistivě sledovala ze schodů.

„Máma říkala, že ti to nebude vadit,“ nadhodila Amelia. Snažila se Katie naznačit, aby byla zticha. Když nebude opatrná, může tátu roz-

zlobit a pak k bazénu nepůjdou. „Mohly bychom jet rybařit příští týden,“ navrhla. A pak si ještě vzpomněla: „A děkujeme za hezký dárek.“

„Ano, děkuju ti, tatínku,“ dodala Katie rychle. Zvedla ze země rybářský prut a něžně ho pohladila. „Za můj krásný rybářský prut.“ Pak se na Barnabyho podívala. „Ale můžeme se jít koupat? Prosím? *Prosím!*“

„Já nevím.“ Barnaby se snažil zakrýt zlost. „Musím si jít promluvit s maminkou.“

Louise si během čekání, až za ní Barnaby přijde, z dlouhé chvíle začala vařit kávu. S vyrovnaným úsměvem půvabně bloumala kuchyní a prohlížela si hezké obrázky citrusovníku, který před týdnem podle šablony pečlivě obkreslila na borovicové dveře. Říkala si, že tohle a nové žlutooranžové záclony s květinovým vzorem vzhled kuchyně značně vylepšily. Příště udělá něco podobného se zábradlím a možná i v obývacím pokoji. Domek U Modřínu vypadal v posledních deseti letech, kdy tam jejich rodina bydlela, vždycky hezky, ale v trochu staromódním stylu, který nikoho neohromil, a Louise toužila po něčem novém a krásném, na co by lidé zírali s obdivem.

Když v předsíni zaslechla Barnabyho těžký krok, rozhlédla se rychle kolem, jako by si chtěla zapamatovat představu, kterou si vysnila. Šťastnou, spokojenou a nezávislou ženu ve vlastní krásné kuchyni.

Nicméně když se kroky přiblížily, obrátila se k nim zády a zapnula mlýnek na kávu. Trochu roztřesenou rukou mu přidržovala víčko a za hlasitého rámusu, který mlýnek vydával, ani neslyšela, že ji Barnaby pozdravil.

„Louise!“ Pustila mlýnek a ten ztichl, a Barnabyho hlas zazněl najednou nepříjemně hlasitě. Louise se pomalu otočila. Krátce jí projel jakýsi strach, který téměř okamžitě zmizel.

„Ahoj, Barnaby,“ pozdravila pečlivě modulovaným hlasem.

„Co je to za pitomost s tím plaváním?“

Už když Barnaby slyšel svůj rozhořčený hlas, věděl, že na to jde špatně; místo aby se hned vztekal, měl se klidně zeptat, jenomže jeho se to strašně dotklo. Tenhle výlet s rybařením dlouho plánoval a od první

chvíle, kdy ho to napadlo, se na něj velmi těšil. To, že se holčičky s tak lehkým srdcem toho nápadu vzdaly, nebyla jejich vina – jsou to jenom děti; ale Louise měla mít víc rozumu. Při pohledu na ni, pootočenou od něj a navíc ukrytou za vějířem plavých vlasů, takže ani neviděl, jak se tváří, ho popadl vztek. Chtěla snad záměrně sabotovat těch pár chvil, kdy mohl být s dětmi? Chtěla je snad popudit proti němu? Hluboká citová rána v něm začala pulzovat. Zrychlil se mu dech.

Louise k němu bleskově otočila hlavu. Vrhla na Barnabyho vyčítavý pohled a trochu zrudla.

„To není žádná pitomost,“ odpověděla záměrně trochu zvýšeným hlasem. „Chtějí si jít k Delaneyovým zaplavat.“ Odmlčela se. „Já bych jim to nevyčítala. Bude strašné vedro.“

Vysypala umletou kávu z mlýnku do kávovaru a zalila ji horkou vodou. Kuchyni zaplnila lahodná vůně.

„Mami!“ ozval se z chodby Katiin pronikavý hlásek. „Dáš nám něco k pití?“ O podlahová prkna zaklapaly sandálky a holčičky najednou stály v kuchyni.

„Naliju jim trochu Ribeny,“ nabídl se Barnaby.

„My už Ribenu nepoužíváme.“ Barnaby s rukou nataženou ke kredenci strnul. „Stačí voda,“ dodala Louise.

„A co je špatného na Ribeně?“ chtěl vědět Barnaby. Krátce a povzbudivě se usmál na Amelii.

„Co je špatného na Ribeně?“ opakovala po něm Amelia.

„Není dobrá na zuby,“ vysvětlila jí přísně Louise a Barnabyho otázku přešla bez povšimnutí. „To dobře víš.“

„Co je špatného na Ribeně?“ opakovala Amelia a opřela se o kredenc.

„Já chci Ri-bé-nu,“ skandovala Katie.

„Já bych jim to nevyčítal,“ utrousil Barnaby.

„Nebo Tango,“ napadlo Katie, kterou to povzbudilo. „Nebo Sprite. Sprite mám moc ráda...“

„Tak dobře!“ vykřikla Louise. Všichni najednou ztichli. Louise zašátřala ve sklenici, která stála na pracovní desce.

„Tak si běžte k paní Potterové koupit něco s bublinkami.“ Katie s Amelií na ni nerozhodně zíraly. „Jen jděte,“ opakovala Louise. Hlas se jí trochu třásl. „Když je takové horko. Ať máte radost. Jděte po cestičce a hned se vraťte.“

„A pak půjdeme plavat?“ zajímala se Katie.

„Možná,“ řekla Louise. Podala Amelii několik mincí. „Podle toho, co řekne tatínek.“

Po jejich odchodu nastalo ticho. Louise pomalu a se sevřenými rty nastavila kávovar. Upírala oči na lesknoucí se pochromovaný povrch a v duchu formulovala slova. Pak se na Barnabyho podívala.

„Ocenila bych, Barnaby,“ prohlásila rozvážně, „kdybys nepodryval *všechno*, co dělám.“

„Já nic nepodrývám!“ rozčílil se Barnaby. „Nemohl jsem vědět, že máš najednou něco proti Ribeně. Jak jsem to měl vědět?“ Chvíli bylo ticho. Louise nalávala vroucí tekutinu do hrníčků.

„A vůbec,“ dodal rozhořčeně Barnaby, který si najednou vzpomněl, proč se vlastně zlobí. „Já bych zase ocenil, kdybys nenabourávala mé plány s děvčaty.“

„To já přece nedělám! Jak můžeš něco takového říct? To ony chtějí jít plavat, ne já!“

„Takže ty plavat nepůjdeš?“

„Nejspíš ano,“ odpověděla Louise, „ale nemusím nutně s nimi.“

„Chtělaš tam jít s někým jiným, co?“ ušklíbl se Barnaby. „S kýmpak asi?“ Louise trochu zčervenala.

„To není fér, Barnaby.“

„To je náhodou naprosto fér!“ Barnabyho hlas nabýval na síle. „Jestli si chceš jít zaplavat se svým amantem, tak to vám nesmím stát v cestě.“

Než se stačila Louise ovládnout, zatěkala očima k lesklé fotografii, nedávno přišpendlené na nástěnku u dveří. Barnabymu se bolestně sevřelo srdce. Z fotografie se smála Louise vedle elegantního mladíka s hladkou hnědou pletí a nádhernými tmavými vlasy na schodišti nějaké velkolepé

budovy, kterou Barnaby nikdy neviděl. Oba ve večerních šatech. Louise v hedvábných modrých, které Barnaby neznal. Muž v dvouřadém smokinku s nablýskanými koženými lakýrkami. Stejně sebejistě se mu leskly i vlasy. Barnaby na něj fascinovaně zíral a současně ho naplňovalo zoufalství a silná nechuť. Nenávistně si fotku prohlížel, jako by pátral po detailech, po nějakém náznaku, a snažil se nepřipouštět si, jak šťastně se tváří Louise s cizím chlapem na neznámém místě a jak se usmívá na neznámého fotografa.

Najednou se otočil k Louise. „Nechala ses ostříhat.“

Louise, která čekala mnohem agresivnější poznámku, překvapeně zamrkala.

„Ano,“ přikývla. Rukou si zajela ke krku. „Líbí se ti to?“

„Vypadáš mnohem víc... sexy.“

Řekl to tak sklíčeně, že se Louise proti své vůli zasmála.

„A to je špatně? Máš něco proti tomu, že vypadám sexy?“ Vydala se tak na nebezpečnou půdu, ale Barnaby se nedal nachytat. Nešťastně na ni upíral modré oči.

„Je to sexy podle jiného gusta, než je moje.“

Louise nevěděla, co na to říct. Napila se kávy. Barnaby se ztěžka sesul na židli, jako by si náhle uvědomil, že prohrál.

Několik minut seděli tiše v téměř družném mlčení. Louisiny myšlenky se pozvolna odpoutávaly od přítomnosti a začaly líně těkat její myslí jako prachové částice ve slunečním světle, a kdykoli nechtěně narazily na bolestnou nebo závažnou skutečnost, nabraly rychle jiný směr. Mezitím si Barnaby proti své vůli zachmuřeně představoval, jak rozesmátá a šťastná Louise v objetí silných rukou ve smokinkových rukávech krouží po parketu; jak jenom *mohla*?

Náhle cosi zarachotilo u zadních dveří. Louise zvedla oči. U kuchyňského okna stála rozzářená Katie a vítězoslavně mávala lesklou plechovkou. Dveře se otevřely a dovnitř vpadla Amelia.

„Svezla nás paní Seddonová-Wilsonová,“ oznámila udýchaně. „Ptala se, jestli si půjdeme zaplavat.“

„A my řekly, že asi určitě,“ prohlásila Katie. Roztancila se kolem Barnabyho. „Půjdeme, tati? Půjdeme si zaplavat?“

„Ještě jsme o tom nemluvili,“ prohodila Louise rychle.

„Jak to že *ne*?“ podivila se Katie. „Měli jste na to celou dobu, co jsme byly v obchodě a kupovaly pití... Neměli žádný Sprite,“ dodala lítostivě, „tak jsem koupila Fantu.“ Podávala Louise plechovku.

„Mohla bys mi ji otevřít?“

„Hned to bude,“ řekla Louise rozržitě.

„Půjdeme si zaplavat, mami?“ zeptala se nervózně Amelia. „Paní Sedonová-Wilsonová říkala, že tam bude ohromná švanda.“

„*Ohromná* švanda,“ opakovala Katie, „a já jsem se pochlubila, že mám nové plavky, a ona řekla, že jsou jistě nádherné.“

„Tak co na to říkáš, Barnaby?“ Louise nasadila věcný tón. „Můžou se jít koupat?“ Barnaby zvedl hlavu. V obličejí byl růžový.

„Myslím, že bychom s děvčaty měli jet podle plánu na ryby,“ řekl neústupně. Podíval se na Katie. „Ale no tak, kotě. Copak si nechceš vyzkoušet svůj nový prut?“

„Ano, chci,“ odpověděla Katie popravdě. „Chci jít na ryby, ale taky se chci jít koupat.“

„Ale na plavání chodíte každý týden se školou,“ připomněl jí Barnaby a snažil se, aby to neznělo příliš panovačně.

„To já dobře vím, tati,“ vložila se Amelia ve snaze uklidnit situaci, „ale tohle plavání je jiné. Je to Plavecký den. A je jenom jednou za rok.“

„Povím vám, co uděláme,“ široce se usmál Barnaby. „Promluvíme si s Hughem a poprosím ho, abychom si mohli jít zaplavat do jeho bazénu jindy a jenom my. Co na to říkáte?“ Amelia sklopila oči a zašoupala nohou po zemi.

„To není totéž,“ řekla téměř neslyšně. Barnabymu došla trpělivost.

„Proč ne?“ zařval najednou. „Proč je najednou tak důležité jít plavat dneska? Co se to s vámi děje?“ Louise zasnivilo v očích.

„Není nic špatného na tom, když si děvčata chtějí zaplavat s kamarády,“ konstatovala ledově, „zejména v tak horký den.“ Položila ochra-

nitelsky ruku Amelii kolem ramen. Amelia zabodla oči do podlahy. Najednou Katie vzlykla.

„Já půjdu na ty ryby, tati! Půjdu s tebou na ryby! Kde mám ten prut?“ Chvilí zápolila se zadními dveřmi a pak vyběhla na zahradu.

„No výborně,“ ucedila Louise. „Zřejmě je chceš vydíráním donutit, aby šly s tebou.“

„Jak můžeš něco takového říct?“ Barnaby se zlostně nadechl. Tváře mu zrudly a čelo se zalesklo. „To nemá s vydíráním nic společného. Katie chce jít na ryby. A Amelia by šla taky, kdybys ty...“

„Co kdybych já?“ Louisina ruka se na Ameliiných ramínkách napjala. „Co kdybych já, Barnaby?“

Barnaby se podíval na matku a dceru a do očí se mu najednou vplížil poráženecký výraz. „Nic,“ zamumlal.

Pak se otevřely zadní dveře a do kuchyně zase vpadla Katie. V jedné ruce držela rybářský prut a v druhé klubíčko gumy. „Nemohla jsem najít skákací gumu,“ oznamovala udýchaně.

„Určitě chceš jít na ryby?“ ujišťovala se Louise a nevšímala si toho, jak se na ni Barnaby podíval.

„Ano, *naprosto* určitě,“ prohlásila Katie a zatvářila se strašně důležitě. „A pro každý případ jsem si pod šaty vzala plavky, abych si mohla jít zaplavat s rybičkami.“ Barnaby otevřel ústa, aby něco řekl, ale pak si to rozmyslel.

„Tak dobře,“ řekla Louise. „Tak se tam měj hezky.“ Otočila se k Barnabymu. „Nepřijed' pozdě.“

Barnaby se podíval na Amelii. Vlídne se na ni usmál.

„A co ty, Amelie? Ty jít na ryby nechceš?“

Amelia celá zrudla. Podívala se na Louise, pak na Barnabyho.

„Ani ne,“ odpověděla přiškrceně. „Já se chci jít koupat. Nezlobíš se, tati?“ Barnabyho veselý úsměv malinko znejistěl.

„Totiž,“ odpověděl pomalu, „jistěže bych byl moc rád, kdybys šla s námi, ale nemám nic proti tomu, že se půjdeš místo toho koupat. Dělej to, na co máš chuť.“

„Já mám chuť *jít na ryby*,“ zamávala Katie prutem. „A to hloupé plavání mě ani trochu nezajímá.“

„Ale vždyť chodíš ráda plavat,“ namítala Louise.

„Už nechodím,“ odsekla jí Katie. Podívala se na Barnabyho. „Já a tatínek nemáme rádi plavání, že ne, tati?“ Louise sevřela rty.

„Dobře, Katie,“ řekla, „jsi už velká holčička a můžeš se rozhodnout sama. Jenom doufám, že tě to nebude mrzet.“

„Co je to mrzet?“ zeptala se okamžitě Katie.

„To je, když se podíváš zpátky na to, co jsi udělala,“ vysvětloval Barnaby, „a přeješ si, abys to bývala neudělala. Ale tobě se nic takového nestane, že ne, kotě?“ Jenže Katie ho neposlouchala. Začala svůj ptačí tanec kolem kuchyně a místo klece používala rybářský prut. K tanci si při tom broukala.

„Nás to, že půjdeme plavat, mrzet nebude,“ prohlásila odvážně Amelia. „Že ne, mami?“

„Nebude,“ souhlasila s ní Louise. „Nás rozhodně ne. Katie, přestaň tu poskakovat a jdi s tátou.“ Katie se zastavila s nataženou nohou.

„Mě taky nebude mrzet, že jdu na ryby,“ prohlásila.

„Nikdy jsi na rybách nebyla,“ upozornila ji Amelia.

„No a co?“ odsekla jí Katie.

„Dělej,“ pobízel ji Barnaby netrpělivě. „Nasedni do auta, Katie.“ Krátce se zasmál na Amelii. „Uvidíme se večer,“ řekl, „a povíme si, jak jsme se celý den měli.“

Po jeho odchodu z kuchyně se Amelii roztrásla brada. Najednou ztratila předchozí jistotu. Po tátově a Katiině odchodu se jí kuchyň zdála strašně prázdná a tichá, a tak zaváhala, jestli se rozhodla správně. Podívala se na mámu a hledala u ní útěchu, ale ta si právě cosi prohlížela na nástěnce. Amelia sledovala její pohled. Máma se dívala na fotografii, na níž byla s Cassianem.

„Cassian jde taky k bazénu, mami?“ zeptala se nejistě. Louise k ní otočila hlavu.

„Ne!“ odpověděla. A pak při pohledu na Ameliinu zneklidněnou tvářičku dodala přívětivěji. „Ne, je v Londýně.“

„Aha.“ Amelie sama nevěděla proč, ale najednou měla o něco lepší pocit z toho, že nešla s tátou na ryby, ale s mámou k bazénu. „Aha,“ opakovala. Louise se usmála.

„Uděláme si hezký den jenom my dvě,“ slíbila jí, „zaplaveme si a budeme se opalovat. Máma s Amelií. Co na to říkáš?“

Amelii vytanula blažená představa, jak se samovolně vznáší nad modrým bazénem zalitým sluneční září. Podívala se šťastně na Louise.

„To bude určitě krásné.“

„Dobře, tak si jdi pro věci,“ pobídla ji Louise vesele. „Abychom si to co nejvíc užily.“ Amelia vyrazila z kuchyně a s dusotem vyběhla po úzkém schodišti nahoru. Louise ji s veselým pobrukováním o něco pomaleji následovala, přemýšlela, jaký si vzít klobouk proti slunci, a snažila se vypudit z mysli Barnabyho dotčený, zlostný a zraněný obličej.

Dvě

Poprvé uspořádali Hugh a Ursula Delaneyovi charitativní den u svého bazénu před více než dvaceti lety, když byli jejich dva synové ještě malí a obyvatelé Melbrook Place – největšího domu ve vesnici – odmítli uspořádat vesnickou oslavu. Dům Delaneyových – Devenish House – nebyl tak skvělý jako Melbrook Place, ale byl to druhý největší dům ve vesnici a měl bazén.

Plavecký den se konal v den, kdy slunce sálalo jako divé a nejbližší veřejná plovárna byla odtud pětáctýřicet kilometrů v Braybury, v nehezké budově se zelenými kachličkami a s vodou plnou chloru. Rodiče s dětmi, nezvyklí na luxus venkovního vyhřívaného bazénu, naskákali do modré vody jako hraví tuleni a dováděli a řádili v ní s odhodláním lidí, kteří vědí, že na radovánky mají jenom omezený čas. Na fotografiích v albu Delaneyových jsou ženy a muži v plandavých plavkách z doby, kdy ještě nebyla známá lycra, zdobených oranžovými květinami a purpurovými spirálami, jak skáčou z prkna do vody, plavou na zádech nebo posedávají kolem bazénu a čvachtají nohama v hluboké vodě. A všude kolem nich – ve vodě i pod vodou – skáčou, potápějí se a ječí děti. Ty, které neuměly plavat, se v blaženém strachu přidržovaly okraje bazénu, zatímco jejich rodiče se je snažili vylákat dál do bazénu, a jiné se nadšeně vznášely ve vodě v nafukovacích kruzích nebo s nafukovacími rukávky na ruku. Některé měly plavky, jiné ne. Mnohé z nich ještě nikdy nebyly v bazénu.

Za dvě desetiletí se všechno změnilo. Melbroočí mohli nyní využívat nového moderního volnočasového centra v nedalekém Linningfordu,

vybaveného vnitřními i venkovními bazény, jacuzzi, parními lázněmi a saunou. A všechny děti z vesnice pochopitelně uměly plavat. Přitažlivost obyčejného plaveckého bazénu – teď už zastaralého, bez rotopedů a fitness baru – najednou poklesla. Do Melbrook Place se navíc přestěhovali jiní lidé, kteří byli víc než ochotni obnovit vesnickou slavnost pořádanou v jejich sídle. Plavecký den už vlastně nikdo nepotřeboval.

Jenomže Melbroočí byli dílem loajální a dílem konzervativní lidé. Když Hugh s Ursulou před šesti sedmi lety váhavě nadhodili, že Plavecký den už ztratil svůj význam, dočkali se bouřlivých protestů. Lidé, které Hugh s Ursulou vůbec neznali a kteří se podle jejich mínění ani nikdy Plaveckého dne nezúčastnili, je najednou začali zastavovat na ulici a úzkostlivě se vyptávat, jestli je to, co se povídá, skutečně pravda. Obyvatelé nové zástavby kousek za vesnicí sepsali dokonce petici. Mladá žena, která bydlela v Melbrookku pouze několik měsíců, jednou v neděli po mši zastavila Ursulu a hlasitě jí vyčínila za to, že devastuje charakter vesnice.

Hugh s Ursulou usoudili, že další snaha nemá význam. Kapitulovali a souhlasili s tím, že budou pokračovat; teď se tedy zdálo, že se Plavecký den bude pořádat navěky.

Jenom jeden rok Plavecký den nepořádali. Před třemi lety Simon, jejich mladší syn, ve věku dvaceti osmi let náhle zemřel na mozkový nádor.

Umřel v únoru v chladný šedivý den a tento chlad v Hughovi a Ursule přetrvával po celý rok. Po pohřbu se zavřeli v domě, vyhýbali se světu a naprosto ignorovali rozvíjející se poupata, prosluněný vzduch a hru slunečních paprsků na vodě v jejich bazénu. Pak, když listí začalo opadat a vzduch se ochlazoval, odjeli do svého domku ve Francii. Hugh svěřil obchod s dovozem vína do rukou svého asistenta. Ursula oznámila sousedům, aby je na Vánoce nečekali.

S nikým nemluvili. Matthew, jejich starší syn, byl v Hongkongu zavalen prací a se zármutkem se potýkal tak, jak uměl. Jejich širší rodiny žily v Derbyshiru a ve Skotsku, příliš daleko na to, aby Simona dobře znaly,

ale zároveň s nimi natolik soucítily, že jim nedokázaly poskytnout nezaujatou útěchu.

Jediný člověk, který jim rozuměl, byla Meredith. Jejich snacha, vdova po Simonovi.

Setkali se na vernisáži v jedné galerii. Meredith byla umělkyně, pocházela z Ameriky a svá díla vystavovala v řadě evropských měst. Byla o něco starší než on, o trochu chytřejší a o mnoho bohatší. Hugh fascinovala, Ursulu mírně děsila. Svatba se odehrála na jedné londýnské matrice. Meredith přišla v černém fraku s cylindrem na hlavě a na svatební hostině pomalovala nadšenému řediteli Simonova podniku záda košile tmavočerveným inkoustem.

Když po Simonově pohřbu viděli Hugh s Ursulou bledou a roztřesenou Meredith se zplihlými vlasy, nabídli jí z dobrého srdce, aby u nich na chvíli zůstala. Ursula jí vyzdobila pokoj květinami, provoněla ho směsí květinových esencí a napustila vanu horké vody a Hugh ji vydatně napájel whisky a zásoboval cigaretami. Ale po dvou dnech Meredith zmizela. Z letiště jim poslala pohlednici, že se vrací do rodného San Franciska.

Několik měsíců o ní neslyšeli. Neměli příležitost dobře ji poznat, vnoučata nebyla, a začalo se zdát, že je Meredith navždy opustila.

Dokud se neobjevila ve Francii. „Netušila jsem, že i vy prásknete do bot,“ utrousila pouze. Bledost jí zůstala a vypadala ještě hůř než těsně po pohřbu. „Státy nezabraly,“ řekla jenom.

Rozpačitě a mlčky kolem sebe kroužili, a tak strávili na chalupě první týden. Hovoru o Simonovi se vyhýbali. A pak jednou večer, když se všechna okna v malé kuchyňce orosila a Hugh zatopil v kamnech, začala Meredith vyprávět. Mluvila o Simonovi, o sobě, o sobě a Simonovi, o sobě a své rodině. Ruce se jí trásly. Zuřivě kouřila. O Simonovi prohlašovala provokativní věci a pak se snažila z Ursulina a Hughova obličejů vyčíst jejich reakci. Kolem půlnoci se rozplakala. Ursula, zmatená a vyjevená vším, co jim Meredith řekla, se rozplakala také. Hugh se k Meredith naklonil přes stůl a pevně jí stiskl ruce. „Vyplač se, holka,“ řekl rozechvěle. „Nesmíš to v sobě držet. A už nám, prosím tě, neutěč.“

Všichni společně zůstali ve Francii až do prvního výročí Simonovy smrti. Hugh začal komunikovat se svým asistentem v Anglii, Meredith začala znovu malovat, ale byla to Ursula, kdo se v době, kdy se únor lámal v březem a začínalo nové jaro, s netypickým odhodláním rozhodl, že je čas vrátit se domů.

Jednoho zářivého a průzračného rána přijeli do Melbrook. Zatímco Hugh s Ursulou vybalovali, Meredith bloumala po domě a po zahradě, jako by tu nikdy předtím nebyla. Nakonec vpadla dovnitř.

„Máte tu dvě stodoly,“ vyhrkla.

„To je pravda,“ řekl Hugh udiveně. „I když jedna z nich je vlastně konírna.“ Meredith zatřepala netrpělivě rukama. „Mně jde ale o to,“ pravila, „z které z nich si můžu udělat ateliér?“

Hugha zalila vlna radosti. Meredith dosud hovořila o svých plánech velmi mlhavě. S Ursulou předpokládali, že jim dříve či později oznámí, že se vrací do Londýna. Mysleli si, že tak mladou, nezávislou a energickou ženu nemůže ve vesnici, jako je Melbrook, nic nadlouho udržet. Teď se Hugh snažil zachytit Ursulin pohled. Ale ta nevěřicně zírala na Meredith.

„Znamená to snad...“ začala. Hugh ji přerušil.

„Vyber si, kterou chceš,“ prohlásil a nedokázal potlačit radost v hlase. „Vezmi si je obě. Vezmi si celý dům.“

Od té doby s nimi Meredith bydlela. Když se Matthew v Hongkongu ženil, navrhla Ursule šaty a jela s nimi na svatbu. Když Hugh vzal Ursulu na cestu kolem Burgundska spojenou s ochutnáváním vína, jela s nimi i Meredith.

Jednou za čas si vyrazila sama – do Londýna, do Amsterdamu, do New Yorku, občas do Sydney. Po dobu její nepřítomnosti visela nad domem napjatá atmosféra plná nevysloveného strachu, jako když člověk čeká na výsledek zkoušky. Ale zatím se do své červeně vymalované ložnice, zlatě vymalované koupelny a obývacího pokoje s nástěnnými malbami vždycky vrátila. Hugha pokaždé zalila bolestná úleva a z myšlenek se snažil vytěsnit trýznivou pravdu, že dříve či později Meredith najde

někoho, s kým bude chtít prožít život, že je stejně opustí, a oni se s tím nebudou umět vypořádat.

První Plavecký den po Simonově smrti organizovala Meredith. Toho roku bylo v květnu převážně zataženo a Hugh s Ursulou očekávali jenom pár návštěvníků. Ale podcenili zvědavost vesničanů. Všichni o Meredith slyšeli, ale málokdo ji znal osobně. Hrnula se k nim rodina za rodinou a všichni se rozzářili, když spatřili důvod své návštěvy sedět přímo u vchodu, kde s poněkud divokým úsměvem sledoval, jak finanční dary padají do umělohmotné krabičky. Onoho jara byla na plavání opravdu příliš velká zima a do bazénu si trouflo jenom pár nejotužilejších dětí. Na druhou stranu se u bazénu dalo pohodlně sedět, zírat na Meredith a šuškat si, jak nápadně krásné děvče to je a jaká tragédie ji postihla.

Od té chvíle patřila Meredith k Plaveckému dnu stejně neodmyslitelně jako Ursulin bezinkový likér. Letos, vzhledem k očekávanému návalu, požádala Ursula vikářovu ženu Frances Moldovou, aby jim pomohla s vybíráním finančních darů. Po prvním rozechvělém setkání na Simonově pohřbu, na kterém Meredith prohlásila, že je něco mezi „agnostičkou, ateistkou a buddhistkou (pokud vůbec něco)“, se tyto dvě tak odlišné ženy přes veškerou nepravděpodobnost spřátelily a často je bylo vidět na společných procházkách za vesnicí, tvídovou sukni a masivní polobotky vedle sametových jezdeckých kalhot a jezdeckých bot.

Hugh s Ursulou právě pili v zimní zahradě kávu, když Meredith strčila hlavu do okna.

„Už přišla spousta lidí,“ ukazovala za sebe.

„To si umíme představit,“ odpověděl Hugh. „Jsme rádi. Za chvíli přijdeme na pomoc.“

„Přišla jsem hlavně,“ pokračovala Meredith, „pro seznam lidí, kteří už zaplatili.“ Podívala se na Ursulu. „Víte, který mám na mysli? Mluvily jsme o něm včera.“

„Aha,“ prohodila Ursula mlhavě, „seznam.“ Přiložila si zlehka ruku ke stříbroplavým vlasům učesaným do slušivého francouzského uzlu a napila se kávy.

„Víte, kde ten seznam je?“ zeptala se Meredith. „Našla jste ho včera večer?“

„Včera večer ne,“ mírně se zamračila Ursula. „Neležel na toaletním stolku?“ Velkýma modrýma očima, které v zeleném příšeří skleníku jasně zazářily, se podívala na Meredith.

„Ne, Ursulo,“ prohlásila Meredith trpělivě. „Už si nevzpomínáte? Mluvily jsme o tom včera večer. Nemohla jsem ho najít a vy jste řekla, že jste ho položila na toaletní stůlek, abyste tam připsala pár jmen, a že se po něm podíváte.“

„Aha,“ prohodila Ursula, „už si vzpomínám.“

„A našla jste ho?“ nedala se odbýt Meredith.

„Asi jsem ho chvíli hledala,“ snažila se Ursula rozpomenout. Meredith a Hugh se na sebe podívali. Přesně tohle matčino chování kdysi Simon tak nesnášel, napadlo ji. A než se nadála, vrátilo se jí několik vzpomínek. Simon, svatba, Simon v nemocnici, pohřeb. Projela jí ostrá bolest, ale téměř okamžitě se vzpamatovala a vzpomínky rychle potlačila. Zbyla po nich pouze silná náklonnost k Ursule.

„Ale nenašla jste ho,“ došla k závěru Meredith.

„Nejspíš ne,“ připustila Ursula nakonec. „Ale možná bych se po něm mohla jít podívat.“ Přemýšlivě sraštila obličej. „Víš, drahoušku, podle mě je určitě na té toaletce.“

„O to právě jde, Ursulo, že na té toaletce není,“ zasmála se Meredith. „Už jsem se tam byla podívat.“

„Ale, drahoušku, člověk si nikdy nemůže být dost jistý; možná jsi ho přehlédla,“ namítla Ursula paličatě. Položila šálek kávy na bambusový stůlek a vstala. Krepdešínové šaty se zelenobílým potiskem kolem ní půvabně zašustily. „Hned se po něm podívám,“ prohlásila.

„No tak dobře,“ souhlasila Meredith, „a možná by mohl jít s vámi i Hugh? A podívat se někde jinde než na toaletním stolku?“ Hugh na ni mrkl.

„Uvidíme, co se dá dělat,“ přisvědčil.

Než do Devenish House dorazila Louise s Amelií, našel Hugh seznam zastrčený za pozlacenými hodinami na krbové římse v jídelně. Meredith se šla převléknout do plavek a Ursula si sedla s Frances Moldovou za stůl u vchodu.

Francesin manžel reverend Alan Mold sloužil toho dopoledne mši v sousedním Trantonu. Měl na starosti dvě farnosti, Melbrook a Tranton, a každou neděli v nich střídavě sloužil mši. Toto uspořádání už fungovalo téměř deset let a původní myšlenkou bylo, že se celé melbroocké shromáždění každou druhou neděli přesune do Trantonu a Trantonští se zachovají příští neděli stejně. Ve skutečnosti to jeho ovečky vzaly jako báječnou výmluvu jít do kostela jednou za čtrnáct dnů.

Jediný člověk, který Alana pravidelně do Trantonu doprovázel, byla Frances. Ale dnes ráno na rodinnou bohoslužbu nešla, zaskočila pouze na rychlé přijímání v osm hodin, aby mohla být nápomocná Delaneyovým. Teď seděla v příjemném rozpoložení u vchodu za stolem a vesele si povídala s Ursulou.

I když na stole stála cedulka „Příchod k bazénu“, v Devenish House vlastně přímá cesta k bazénu neexistovala. Od zimní zahrady a otevřených prosklených dveří se zahrada, zdobená kamennými zídkami, vázami a keramickou dlažbou, stupňovitě svažovala v jakémsi italském stylu, až přibližně několik set metrů od domu přešla v rovinu. A tam se za dlouhým trávníkem, lemován ozdobnou dlažbou, nacházel bazén – studený, modrý a ve tvaru fazole. Nechali ho tam vybudovat lidé, kteří v domě bydleli před Delaneyovými, v době, kdy byl bazén ve tvaru fazole symbolem významného společenského postavení. Hugh od chvíle, co se tam nastěhovali, mnohokrát hrozil, že ho nechá zasypat, přestavět do šikovnějšího obdélníkového tvaru a přesunout dál od domu, nebo že ho vůbec zruší.

„Mohlo by tam být golfové hřiště,“ brumlal ve dnech, kdy se celtočina, která přikrývala bazén, vzdouvala ve vzduchu, a při myšlence, že by se člověk ponořil do čehokoli chladnějšího než do vany horké vody,

vám naskakovala husí kůže. „Mohlo by tam být něco užitečného. Nebo přinejmenším vkusného.“

„Můžete být rád,“ řekla Meredith, když poprvé slyšela jeho tirádu, „že není natřený na černo a ve tvaru penisu.“

Když Louise přicházela ke stolu u vchodu, Ursula ji vítala: „Louise, drahoušku! Velmi ráda vás vidím! A tady máme Amelii! Katie nepřijde?“

„Katie jela s Barnabym na celý den na ryby,“ odpověděla Louise stručně.

„Propána,“ pronesla Ursula trochu zklamaně. „Hugh se tak těšil na Barnabyho.“ Odmlčela se. „Ale chápu, že by to bylo zřejmě nešikovné...“

Zarazila se a těkala pohledem z Louise na Amelii. Teprve nedávno se Meredith podařilo Ursulu přesvědčit, že se Kemberovi skutečně rozvádějí a že to nejsou jenom zlomyslné vesnické klevety. Ursulu to silně rozrušilo. „Je to velká škoda,“ prohlásila Meredith neurčitě. „Nejspíš...“ Odmlčela se a vlídně dodala: „Setkat se tu s Barnabym by pro vás nejspíš bylo velmi *bolestné*.“

„Nijak zvlášť,“ odpověděla napjatým hlasem Louise.

Podívala se na Frances Moldovou, která se na ni soucitně usmála a rychle a vesele oslovila Amelii. „Ahoj, Amelie! Moc ráda tě vidím!“ Ale Ursula se utápěla ve vlastních nejasných úvahách.

„Chudáček Barnaby,“ vyhrkla neprozřetelně. Když si pak uvědomila, co řekla, trhla sebou. „Louise, má drahá! Nemyslela jsem to tak...“

„To nic,“ řekla Louise stručně. Otevřela peněženku a podala Frances Moldové bankovku. „Je to tak správně?“

„Ano, přesně.“ Frances se na Louise omluvně usmála. „Ještě se uvidíme.“

„Možná,“ odpověděla Louise tónem, z něhož jasně plynulo, jak málo o takové setkání stojí, a rychle odešla. Uvědomovala si, jak strašně nespravedlivé to bylo k nebohé Frances, která byla nejtaktnější osobou z celé vesnice. Ale Ursulina pošetilá poznámka ji dnes z nějakého

důvodu řála do živého. Cestou k bazénu sevřela rozzlobeně ruce v pěst a cítila, jak jí na čele vyskočila zlostná vráska.

„Husa hloupá,“ mumlala si popuzeně. „Hloupá, hloupá, hloupá.“

Louise se nikdy nesblížila s Ursulou do té míry jako Hugh s Barnabym. Oba muži se spřátelili před lety, když byla Amelia ještě malá. Barnaby jednou v hospodě U George zaslechl, jak Hugh shání někoho na výpomoc s živým plotem, který chtěl založit na svém pozemku, a okamžitě se mu nabídl; Hugh se mu odměnil bednou burgundského. Oba se nenuceně spřátelili a Louise se poté upřímně pokusila navázat podobný vztah s Ursulou. Ale to se jí nepodařilo. Ursula jí připadala moc stará, zcela nezajímavá a neuvěřitelně hloupá. Povyk, který tropila nejprve kolem Amelie a později kolem Katie, se jí tak protivil, že přestala Barnabyho při jeho návštěvách v Devenish House doprovázet.

A pak se všechno změnilo – tou Simonovou strašnou smrtí, rokem, který strávili Delaneyovi v zahraničí, a příchodem Meredith.

S Meredith si Louise příliš do oka nepadla. Při jejich prvním setkání se Meredith na Louisin pečlivě připravený projev soustrasti jenom zamračila a utíkala pryč, až za ní vlály její černé vlasy. Později se sice omluvila, ale tím už to příliš nenapravila. A od té doby měla Louise pocit, možná neoprávněně, že nad ní Meredith ohrnuje nos, že se jí vysmívá a že jejím konvenčním a nekonfrontačním životním stylem opovrhuje.

A protože každý, kdo do Devenish House přišel na návštěvu, dřív nebo později na Meredith narazil, navštěvovala Louise Ursulu už jenom velice zřídka. Barnaby s Hughem zůstali i přesto dobrými přáteli, i když si Barnaby často smutně uvědomoval, že Hugh už jeho společnost tak naléhavě jako dřív nepotřebuje. S Meredith si Delaneyovi vystačili sami mnohem víc než dřív.

Daisy Phillipsová dorazila k Devenish House chvíli po jedenácté a nervózně se na příjezdové cestě zastavila.

U Delaneyových nikdy nebyla. Její rodiče koupili v Melbrooku domek před několika měsíci a ve vesnici ještě nikoho neznali. Ale paní Mol-

dová jí řekla, že určitě musí na Plavecký den přijít a že ji tam všem představí. Paní Moldová měla Daisy ráda. Kromě toho, že byla vikářovou ženou, učila také hru na klavír a jednou šla kolem jejího domku, právě když Daisy hrála. Okamžitě zaklepala u dveří.

„Klavíristka! V Melbrookku!“ vykřikla nadšeně. „To máme štěstí!“

Na podzim měla Daisy začít studovat na Královské hudební akademii. Většinu minulého školního roku strávila v Bologni, kde se učila u Artura Fosciho a také trochu italštinu. Pak se musela vrátit do Anglie, a najednou nastal problém, kde bude bydlet. Oba její rodiče bydleli a pracovali v tichém londýnském bytě, takže tam od rána do večera hrát na klavír nemohla. „Nevadilo nám, když jsi tu hrála o školních prázdninách,“ vysvětloval jí otec mile, „ale několik měsíců v kuse...“ A vtom mu zazvonil mobil a on nedokončil větu, takže tam Daisy stála a čekala, co jí k tomu ještě řekne, načež položil ruku na mikrofon a zašeptal: „Dopovíme si to jindy, Daisy.“

Jeden z jejích bratrů bydlel v Londýně, ale byl to malý byt se spolubydlicím, a navíc by se tam klavír vůbec nevešel. Druhý bratr cestoval po světě. Na podzim bude cvičit v akademii, ale do té doby potřebovala nějaké místo, kde by byla sama a nikoho svým hraním nerušila. Chvilí se zdálo, že si bude muset najmout nějaký byt nebo ateliér v Londýně, ale pak najednou u večere její matka vykřikla: „No jistě, chalupa!“

„Jaká chalupa?“ zeptala se Daisy.

„Chalupa v Melbrookku,“ vysvětlil jí otec. „Koupili jsme ji, když jsi byla v Itálii. Je moc hezká.“

„A ušetří nám to na daních,“ dodala její matka a nabrala na vidličku baby špenát. „Ani tam moc nejezdíme.“

„Chceš říct, že jsme tam nebyli ani jednou,“ upřesnil otec.

„Jednou ano,“ namítla matka. „Nevzpomínáš si? Strašně tam foukalo.“ Otrásla se.

„Každopádně,“ pokračoval otec. „Co tomu říkáš?“

„Daisy by tam mohla bydlet a nerušeně hrát,“ pokračovala matka. A pak jí oči zasmály. „A kdybys měla nízké příjmy...“

„Nemá žádné příjmy,“ zavrčel táta.

„...tak by se daly všechny tvé výdaje odečíst z daní. Co ty na to, Daisy?“

„Ale Daisyino křídlo se do chalupy nevejde,“ namítl její otec, než stačila Daisy odpovědět.

„Co by se nevešlo!“ odsekla matka. „To víš, že se vejde. Obývací je dost velký!“

„A klavírní křídlo také.“

„Tak velké zase není.“

„Kdypak jsi ho naposledy viděla zblízka?“

A podobně se dohadovali po celou večeri. Daisyina matka došla pro plán domku a přimalovala klavírní křídlo do obývacího pokoje v útulné pozici vedle krbu. Daisyin otec se v židli zaklonil a zařval smíchy.

„Co to má být? Pidiklavír pro dětičky? Tedy vážně, Diano, zase vedle jak ta jedle. *Tady* by se to mohlo vejít, ale bude to trochu těsné...“

Koncem večera byl celý plánek počmáraný nákresey klavíru, ale nikoho nenapadlo se Daisy zeptat, jestli tam vůbec chce bydlet. Hned druhý den večer matka prohlásila, že mluvila s realitním agentem, který jí potvrdil, že v obývací místnosti kdysi klavírní křídlo stálo.

„Tak vidíš,“ obrátila se matka vítězoslavně k Daisy. „Je to v suchu. Teď už tě tam jenom musíme přestěhovat.“

Teď tam Daisy bydlela tři týdny a začínala si už zvykat. Bydlet sama jí nevadilo – bydlela tak i v Bologni – a navíc od rána do večera cvičila, ale trochu jí vadilo, že nikoho nezná ani v sousedství. Celý život byla zvyklá mít kolem sebe spoustu přátel, jak ve škole, tak v Londýně, dokonce i v Bologni si mohla popovídat s ostatními studenty. Ne že by byla nějak příliš společenská. Vlastně ji na škole považovali trochu za samotářku. Ale být samotářkou mezi 400 děvčaty je něco jiného než být samotářkou uprostřed pustých polí.

Rodiče ji bombardovali dotazy, jestli se už spřátelila s místními lidmi.

„Určitě jsou velmi milí,“ domlouvala jí matka po telefonu důvěrně známým britským hlasem. „Prostě se jich zeptej, jaká je úroda a jak jim dojí krávy...“

„Většina jich bydlí v bungalovech,“ namítala Daisy, ale matka ji neposlouchala.

„A kdyby se někdo ptal, tak tam *pracuješ* pro nás, nezapomeň.“

Daisy si na to vzpomněla, když přišla paní Moldová.

„Dělám tu nějakou práci pro rodiče,“ vyhrkla rychle, zatímco paní Moldová zamilovaně hladila klavírní křivky. „Pro jejich společnost Manažerské poradenství.“ Ale paní Moldová ji neposlouchala.

„To je Bösendorfer. Vy máte ale štěstí. Mohla bych si na něj zahrát?“

Ne že by paní Moldová hrála nějak úžasně, pomyslela si Daisy při pohledu na okna Devenish House, která se na slunci neprůsvitně leskla. Ale byla moc milá a ráda ji dnes zase uvidí.

Vyšla kousek ze stínu velkého rododendronu a slunce ji nečekaně udeřilo do obličeje. Dnes byl Plavecký den, to věděla určitě, ale kde se vlastně koná? Možná někde za domem? Už se viděla, jak vpadne postranním vchodem do cizí zahrady a překvapí nic netušící rodinku sedící na trávniku a popíjející kávu.

Začala prsty do tašky s věcmi na plavání. Přímo slyšela matčin neústupný a netrpělivý hlas. „Ale proboha, Daisy, tak zazvoň u dveří a zeptej se. Však tě neukousnou.“

Pod majestátním přístřeškem se šedivými sloupy a zaobleným kamenným frontonem byly temně modré vstupní dveře a vedle nich zvonek z tepaného železa. Při čekání, až jí někdo otevře, se Daisy rozhlížela kolem po nějakém vodítku, že je na správném místě, ale kromě ní stálo u vchodu pouze škrabadlo na boty ve tvaru ježka, což očividně nemělo s plaváním nic společného. Nejspíš si spletla dům. Nebo tu možná jsou dva domy, které se jmenují stejně. Možná Starý Devenish House a Nový Devenish House...

„Dobrý den.“ Byl to prošedivělý, mile vyhlížející muž s opáleným obličejem.

„D-dobrý den.“ Daisy se nepodařilo ovládnout hlas natolik, aby se nechvěl. „Že prý...“ Najednou jí došla řeč. Vážně se má zeptat toho podivného člověka, jestli si nemůže jít zaplavat do jeho bazénu?

„Nepřišla jste si zaplavat?“ snažil se jí Hugh pomoci.

„A-ano!“ odpověděla vděčně Daisy. „Jmenuju se Daisy Phillipsová. Paní Moldová mi řekla, že...“

„No jistě! Frances!“ přisvědčil Hugh. „Jsme moc rádi, že jste přišla!“ Daisy se na něj bezmocně podívala. Najednou se Hughův výraz změnil.

„Asi tam *nejsou* značky, že?“ napadlo ho.

„Z-značky?“ Hugh se rozhlížel po příjezdové cestě.

„To jsem si mohl myslet! Když jí člověk řekne, aby *něco* udělala... Promiňte, moc mě to mrzí,“ omlouval se Hugh. „Měly tam být značky s návodem, kudy se máte dát. Bazén je tím směrem.“

„To je dobře,“ oddychla si Daisy. „A k-kde bych se mohla převléct?“

Hugh se na ni zadíval. Vysoká, asi tak osmnáctiletá dívčina s tmavými vlasy po pás a bledou kůží. Pod jeho pohledem sklopila oči a neklidně si třela ruce; nohou v bílých plátěných sandálech nervózně obkreslovala vzorek modrozelených dlaždic. Při představě, že se tato dívka nenuceně převléká v upoceném dusnu převlékacího stanu mezi ostatními vesnickými dámami, se zarazil.

„Tady to děláme tak,“ vysvětloval, „že hodně lidí přichází už v plavkách, ale jestli chcete, můžete se převléknout u nás v domě.“

„Opravdu? A nevadilo by vám to?“

„Vůbec ne,“ řekl Hugh mile. Cítil nevysvětlitelné nutkání ji uklidňovat. „Takže,“ ukazoval jí jako šestileté holčičce, „vyběhnete po schodech nahoru, a až sejdete dolů, tak projdete zimní zahradou a za ní najdete bazén. Tímto směrem.“ Ukázal rukou do chodby. Daisy přikývla. „A já mezitím rozmístím ty značky na příjezdovou cestu,“ dodal Hugh.

„A do kterého pokoje můžu jít?“ zavolala za ním Daisy.

„To je úplně jedno,“ zavolal Hugh přes rameno. „Vyberte si, který chcete.“

Nebyla to Daisyina vina, že první pokoj, na který narazila, byl Meredithin. Opatrně otevřela dveře a hned vyjeveně vykřikla: „Páni!“ Hleděla do velké rohové místnosti vymalované na tmavorudo, v jejímž středu

dominovala obrovská mahagonová postel. V jedné stěně byl zabudován krb z vyřezávaného šedivého mramoru. Na druhé stěně viselo obrovské pozlacené zrcadlo. Uprostřed stála útlá, snědá, šlachovitá žena s dlouhými černými vlasy, očividně rozzlobená, a neměla na sobě ani nitku.

„Co takhle třeba zaklepat?“ obořila se na ni s americkým akcentem a začala si natahovat černé plavky se spoustou ramínek.

„Moc se omlouvám,“ vykoktala Daisy a začervenala se. „Já myslela... prostě jsem...“ Nevěděla, co říct. Proč vlastně nezaklepala? „H-hledala jsem nějaký pokoj, kde bych se mohla převléknout.“

„A v převlékacím stanu by to nešlo?“ nadhodila suše Meredith. „Ten je tam právě kvůli tomu.“ Daisy na ni vyvalila oči.

„To mi neřekl...,“ začala. „On říkal... abych šla nahoru.“

„Kdo?“

„Pan...“ Daisy nedokončila. Nevěděla přece, jak se jmenuje, nebo ano? Zmínila se paní Moldová? Jmenoval se Devenish, tak jako jeho dům?

„No to už je jedno,“ řekla Meredith stručně. „A když už jste tady, můžete mi pomoci s tímhle. Vidíte ty pásky? Nedaří se mi je správně urovnat.“

Daisy k ní opatrně vykročila. Meredith měla na zádech změť přes sebe přeházených černých pásků.

„Stačí je prostě rozplést,“ vydávala pokyny Meredith. Daisy vztáhla nemotorně ruku k Meredithiným zádům. Zatahala za jeden pásek dole a jiný nahoře. „Mám někde obrázek, jak to má vypadat,“ vzpomněla si Meredith. „To by snad pomohlo.“ Rozběhla se k malému viktoriánskému podstavci na umyvadlo, nacpanému novinami, časopisy a knihami. „Mám to!“ Hodila po Daisy lesklý časopis, ale ta se lekla a nechytla ho.

„Olšový ručičky,“ podotkla Meredith a při návratu se otočila zády k velkému pozlacenému zrcadlu. „Už to myslím vypadá dobře.“ Shrnula si vlasy dozadu a zářícíma očima se podívala na Daisy.

„Jak se vlastně jmenujete?“ zeptala se nenuceně. „A co děláte? Předpokládám, že nic, co vyžaduje nějakou koordinaci?“

„Jmenuju se Daisy Phillipsová,“ představila se Daisy a rozpaky zčerve-

nala. „A co se týče...“ Zarazila se při zvuku, na nějž Meredith prudce zareagovala. Zvenku dolehlo vrnění a praskání příjíždějícího automobilu. Meredith se rozběhla k oknu. Daisy, která jí nahlížela přes rameno, spatřila temně zelené auto a štíhlého tmavookého muže, který právě vystupoval z místa řidiče. Meredith zůstala chvíli bez hnutí. Pak se otočila a roztržitě se na Daisy podívala.

„Hele, jestli chcete, můžete se tady převléknout,“ řekla. „Ale až půjdete ven, vezměte si věci a zaplaťte u vchodu. Vyhovuje vám to, Daisy Phillipsová?“

„Ano,“ přikývla Daisy. „Mockrát děkuju.“ Meredith se podívala ještě jednou do zrcadla a hodila si vlasy na záda.

„Jak vypadají ty plavky?“ zeptala se.

„Fantasticky,“ odpověděla Daisy popravdě.

„To by také měly,“ prohlásila Meredith, „stály mě majlant.“ Popadla tmavočervený ručník, nazula si černé kožené sandály a zavřela za sebou dveře.

Venku na odpočívadle se Meredith na chvíli zastavila a dopřála si luxus kratinkého potěšení z toho, co právě viděla. Z kulatého okénka nad schodištěm viděla kousek automobilu Alexise Faradaye. Přijel. Alexis přijel. Možná je v přízemí, možná už venku, leží na zádech a vstřebává sluníčko. Meredith narovнала ramena a sestupovala ze schodů. Pak si vzpomněla. Sluneční brýle. Rychle se otočila a rozrazila dveře do svého pokoje. Daisy se vylekaně otočila. Na sobě měla pouze kalhotky.

„Zapomněla jsem brýle,“ oznámila Meredith. „Snad vám to nevádí?“ Daisy zčervenala. Světlo růžová se šířila až k jejím plným bílým prsům. Meredith se zájmem pozorovala, jak červeň postupně mizí. „Máte opalovací krém?“ prohodila a vzala si sluneční brýle s neprůsvitnými černými skly.

„M-mám,“ vykoktala Daisy.

„To je dobře,“ pochválila ji Meredith, „budete ho potřebovat.“ A bez dalšího komentáře si nasadila tmavé brýle a vyrazila k bazénu a k Alexisovi.

O patnáct kilometrů dál, v úmorném horku a prachu na ucpané silnici Barnaby nakonec ztratil nervy.

„No tak dobře, Katie!“ zařval. Najednou bylo v autě ticho. „Přestaň kňourat! Jestli sis to doopravdy rozmyslela, jestli *skutečně* chceš jít plavat, tak půjdeme plavat.“

S těžkým srdcem dupl na brzdu, zařadil nižší rychlost a přes protesty ostatních řidičů otočil na místě do protisměru. Pak zařadil vyšší rychlost, šlápl na plyn a po volné straně silnice vyrazil zpátky k Melbrookku, k Delaneyovým a jejich bazénu.

Tři

Amelia s Katie dělaly na mělkém konci bazénu kotrmelce. Katie dělala kotrmelce *moc ráda*. Otáčela se ve vodě, pevně si tiskla nos, cítila, jak jí dochází vzduch, splývala s modrou a sluncem prozářenou vodou, a pak se najednou vítězoslavně vynořila na hladině.

„Zvládla jsem to!“ Odhrnula si mokré vlasy z očí. „Otočila jsem se dvakrát!“

„Neotočila,“ zchladila ji Amelia, která se odrážela nohama ode dna bazénu. „Já jsem se dívala.“

„Otočila! Dobře jsem cítila, že to bylo dvakrát!“

„Otáčela ses hodně dlouho,“ přiznala jí Amelia, „ale dvakrát to nebylo. Ani já se nedokážu otočit dvakrát; pokaždé mi dojde dech. A teď,“ přikazovala Katie, než jí stačila znovu zmizet pod hladinou, „udělám stojku a ty mi to budeš počítat. Počítej takhle: jeden tisíc, dva tisíce.“

„Tak jo,“ souhlasila Katie. „A pak já.“ Plavala se zatajeným dechem na místě a dívala se, jak se Amelia potápí pod modrou hladinu. Za chvíli se vynořil pár třepotajících se nožek.

„Jeden tisíc, dva tisíce, tři tisíce, čtyři tisíce, pět tisíc,“ počítala Katie rychle. Pak se zarazila. Nepočítala moc rychle? „Šest ti-síc,“ vyslovovala pečlivě, „se-dm ti-síc.“ Ale tohle možná bylo zase moc pomalu. Začmárala prstem po zářivé a měňavé hladině. Voda byla senzační. Natolik studená, že když do ní skočila, zaječela, ale zase ne tak studená, aby v ní nemohla vydržet. Naprosto perfektní.

Teď u bazénu nedokázala pochopit, jak *vůbec* mohla chtít jet s tátou na ty otravné ryby. V autě bylo děsně; bylo tam hrozná vedro a smrdělo